

MODLÍM SE DOCELA PROSTĚ.

VŮBEC NE NĚJAK POBOŽNĚ.

(KARDINÁL MARTINI)

Modlím se docela prostě. Všechno, co mě napadá, co musím dělat, co mi dělá starosti, také všechno potěšitelné a především lidi, na které myslím, předkládám Bohu.

Mluvím s ním naprosto normálně, vůbec ne nějak pobožně. Při modlitbě zakouším, že mě někdo nese a drží, třebaže vidím tolik problémů, a také slabostí v církvi. Když se modlím, vidím světlo. Roste má naděje i má síla něco vykonat. Prohlubuje se důvěra. ...

Až budu umírat, snad mě bude někdo držet za ruku. Mým přáním je, abych se pak dokázal modlit. Modlitbu si musíme stále osvojovat. Potom můžu zakoušet, že u Boha je moje útočiště. Smrt mi toto útočiště nemůže vzít.

Zpracováno podle knihy: Carlo Maria Martini, Hovory v Jeruzalémě, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství

www.kna.cz. Redakčně upraveno

Více k tématu modlitba: www.vira.cz

MYSLÍM SI, ŽE JEŽÍŠ BYL BLÁZEN...

(SV. TEREZIE Z LISIEUX)

Jediným zločinem, ze kterého Herodes obvinil Ježíše, bylo to, že je blázen... Já si to také myslím. Vždyť to bylo bláznovství, že hledal malá srdce smrtelných lidí. (Sv. Terezie od Dítěte Ježíše)

Je dobré postavit se pod Ježíšův kříž a pak se zaposlouchat do slov umírajícího zločince po jeho pravici. Dmitrij Merežkovskij napsal: „Kdyby evangelista nebyl býval uslyšel na vlastní uši či ještě spíše v srdci ono ‘dnes budeš se mnou v ráji’, oč chudší a strašnější by byl náš ubohý a strašný svět!“ Tento rozhovor dvou ukřižovaných odsouzenců probouzí naději, že dokonce i uprostřed rozvalin a popela se ještě může zrodit život – a že o hříšníku nesmíme až do jeho posledního dechu ztrácet naději.

Zpracováno podle knihy: Jerzy Zieliński, 365 dní s mystiky

Karmelu, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství

www.kna.cz. Redakčně upraveno

Více k tématu: www.vira.cz

CO OD NÁS BŮH CHCE?

ABYCHOM MĚLI DŮVĚRU.

Bůh po nás chce, abychom měli důvěru, abychom důvěřovali jemu i sobě navzájem. Tak se z nás stanou jistí, silní lidé. Lidé, kteří se naučili důvěřovat, se nechvějí, nýbrž mají odvahu zasáhnout, protestovat, když někdo říká něco opovržlivého, zlého, ničivého. A především mají odvahu říct ano, když je jich zapotřebí. Bůh chce, abychom věděli, že je na naší straně.

Může nám dát sílu. Není možné konat velké dílo a říkat si, že na to stačí naše vlastní síly. Nespoléháme-li na to, že se nám dostává nadpozemských či božských sil, pak je to pýcha. Bůh chce lidi, kteří počítají s jeho pomocí a jeho mocí. Dokážou proměňovat Zemi a především utrpení a nespravedlnosti tak, aby se svět stával takovým, jakým ho Bůh stvořil: plným lásky, spravedlivým, upraveným, zajímavým. K tomu nás chce jako spolupracovníky.

Zpracováno podle knihy: Carlo Maria Martini, Hovory v Jeruzalémě, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství

www.kna.cz. Redakčně upraveno

Více k tématu: www.vira.cz

V ŽIVOTĚ NENÍ

MALÝCH ROLÍ

Poznal jsem ve svém životě, že není malých rolí. Někdy totiž stačí jedna docela malinká role, aby změnila „velké“ věci. Říkám si, že i naše často malá životní role může něco zachránit. I ten poslední člověk může něco dokázat.

Třeba taková světu neznámá babička. Ta může svítit jako sluníčko na všechny doma, může všechno zjasňovat, hroty ulamovat, rodinu smiřovat, dětem v klidu životní moudrost dávat. Ono se totiž stává, že někdo v rodině stále rozsévá mráz a chlad, a to pak teprve je třeba, aby někdo svítil a všechn sních tak brzy roztál a bylo zase teplo.

Chtěl bych, abychom všichni posílali jeden paprsek za druhým na ono veliké jeviště, které nazýváme svět.

Zpracováno podle knihy: František Lukeš, Celý život jsem se učil, a přece jsem propadl, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství www.kna.cz. Redakčně upraveno

Více k tématu: www.vira.cz

JE LÉPE HOVOŘIT S BOHEM

NEŽ O BOHU

*Je lépe hovořit s Bohem než o Bohu, protože do duchovních rozhovorů se plete příliš mnoho sebelásky.
(sv. Terezie od Dítěte Ježíše)*

Mluvení o *Bohu* s sebou přináší riziko, že začneme prosazovat jen sami sebe. Může docházet k nepozorovanému posunu těžiště. Bůh, který měl být ve středu našeho zájmu, je nahrazen naší *zkušeností Boha*. Máme se čím vykázat: svým časem stráveným na modlitbě; způsobem, jakým se modlíme; svými duchovními zkušenostmi; tím, jak si dokážeme poradit s duchovními problémy; radami, které udílíme... Všechno toto „naše“ vyrostе nad „On“.

Toto pokušení s sebou přináší uchvácení tím, jak dobře to děláme. Jakmile se dáme svést, už zakrátko zjistíme, že jsme z pokladnice vlastního srdce vyprodali dočista všechno. Odměnou nám bude jen přechodný obdiv od lidí. Už jsme dostali svou odměnu (srov. Mt 6,5).

*Zpracováno podle knihy: Jerzy Zieliński, 365 dní s mystiky Karmelu,
kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství www.kna.cz.*

Více k tématu: www.vira.cz

DVA STAŘÍ ŽIDÉ

SE POTLOUKAJÍ PO ULICÍCH...

(PÁR ŽIDOVSKÝCH VTIPŮ)

Dva chudí staří Židé se potloukají v mrazu po ulicích. A aby se trochu zahřáli, vejdou do katolického klášterního kostela, ve kterém právě řeholnice – novicky skládají sliby a stávají se „nevěstami Kristovými“. Místnímu kostelníkovi jsou ti dva Židé nápadní, a tak jde za nimi a ptá se přísně: „Co tu děláte?“... „Jen klid,“ chlácholí ho jeden ze Židů, „my jsme příbuzní z ženichovy strany.“

Stará Židovka říká: „Lidi si stěžují, že ubývá slušnosti. Právě naopak! Dřív mě kluci na ulici pořád obtěžovali a teď kolem mě projdou velice způsobně.“

Kohn: „Život mi přijde jako řetězový most!“

Jankel: „Proč řetězový most?“

Kohn: „Vím já?“

*Zpracováno podle knihy: Salcia Landmannová, Jsou mešuge, Kohn!
Židovské vtipy 2, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství
www.kna.cz.*

JEDNOU JSEM SI PŘIPADALA STRAŠNĚ ZBYTEČNÁ

(VYPRÁVĚNÍ JEDNÉ PRABABIČKY)

Jednou... jako mladé děvče... jsem si připadala strašně zbytečná... Svět se mi zdál nesmyslný... O Vánocích v onom roce k nám přijela má prababička.

Nebyla o moc starší, než jsem já teď. Mně, mladé holce, kterou jsem o těch Vánocích byla, připadala stará, ...jako by byla nějaká zkamenělina z vitríny v muzeu. Kdyby si každý teenager uvědomil, že jednou bude připadat budoucím teenagerům (kteří se ještě nenarodili), jako by byl zkamenělinou ve vitríně v muzeu, jistě by se k těm, co kdysi byli teenagery... a už nejsou... choval jinak.

Já měla svou prababičku moc ráda... a kupodivu jsem ji brala, jako by byla teenager, jako by byla moje kamarádka. Tolik starých lidí si udrží svěží uvažování teenagerů, v některých domovech důchodců žijí sedmnáctiletí mladíci a sedmnáctileté slečny... a jenom vypadají, jako by patřili do domova důchodců, protože jejich těla klamou svým vzhledem.

Pověděla jsem prababičce o svém pocitu marnosti. Pohlédla na mě shovívavě. A ukázala z okna.

Bylo po vánici, krásné vánoční vánici, jenom občas ještě z oblohy slétala zapomenutá vločka.

„Vidíš tu vločku?“

Kolem jabloně pod oknem klesala pomalu, ...zavířila... osamělá vločka.

„I ta vločka má nějaký smysl, i ta byla poslána na svět, aby něco splnila... Pán lidí i vloček ví dobře, proč nás sem posílá,“ usmívala se na mě, usmívala se i na vločku, prababička.

„Máš z té vločky radost?“

Kývla jsem.

„Byla by bez ní tahle krásná chvíle úplná?“

Dívala jsem se na vločku... pak na prababičku...

A začala se usmívat.

Často si nyní, ...když už jsem sama prababičkou... na tuhle větu své prababičky-teenagerky vzpomínám... i po letech mě její věta posiluje.

Kdo ví, ...třeba právě tahle vločka zavláží na jaře kořínek, který chtěl pít.

Někdo řekne větu – a neuvědomí si, že ta věta může být i po mnoha, mnoha letech vánoční dárek...

I my můžeme někomu takovou větu říci ...